

tinget. Vi vare da selvfølgelig i meget stor Spænding om, hvilken Stilling det ærede Landsting vilde indtage, om det vilde indtage en lignende Stilling som i tidligere Aar, maaske endog gaa saa vidt, at det vilde byde Folketinget de miserable Forslag, som Ministeriet havde tilvejebragt, eller om det virkelig nu fuldstændig vilde forandre sin Taktik og erklære sig villigt til at træde i Forhandling med dette Ting, en Forhandling, der kunde føre til Underhandlinger i et Fællesudvalg. Vi gik længe i denne Spænding, idet det Udvalg, der blev nedsat, kun holdt ganske faa Møder. Desmere arbejdedes der i det skjulte, efter hvad man erfarer. Det har hedt sig, og forholder sig vistnok ogsaa rigtigt, at Landstingsudvalgets Flertal har holdt over 20 private Møder om, hvorledes disse Sager skulde behandles. Vor Spænding var derfor stor, og ikke mindre glædelig var vor Overraskelse, den Gang vi i Dag for 3 Uger siden saa et Dokument, — jeg ved ikke ret, hvorledes jeg skal kalde det, et Stykke af Landstingets Betænkning var det ikke og blev det heller ikke — et Dokument, hvori Udvalgets Flertal gav til Kende, hvorledes det vilde stille sig til Skattereformen. Jeg siger, at Synet af dette Dokument vakte en almindelig Glæde her i Tinget hos alle virkelige Venner af en Skattereform. Der var i dette Dokument adskilligt, der maatte give os den Tro, at Landstinget endog var villigt til at gaa videre, end vi have krævet, endog var villigt til at gøre, hvad man i daglig Tale kalder, og som ogsaa i disse Forhandlinger er blevet kaldt, et Overbud. Det omtalte Dokument maatte i højeste Grad glæde os, saa sandt som vort Ønske er at faa den allerbedste Skattereform til Gavn for Befolkningen og saa retfærdig, som den overhovedet kan erholdes. Det vil erindres, at jeg under Behandlingen af Skattelovene her i Tinget i Begyndelsen af denne Samling udtalte en Tanke, som jeg følte mig overbevist om vilde finde Tilslutning i vide Kredse her i Tinget, at vi nemlig paa ingen Maade vilde have Skattelove, der vare ringere end de, som vare komne fra den parlamentariske Skattekommission, men overmaade gerne vilde have Skattelove, der vare bedre, hvis det var mnligt at naa til saadanne bedre Skattelove. Vor Glæde var derfor stor, da vi saa dette Dokument; vort Haab voksede. Men ganske vist kan det ikke nægtes, at efterhaanden som vi i de 3 Uger, der siden ere forløbne, ere blevne bekendte med Indholdet af det Varelager, som dette Dokument dækkede

over — ganske saaledes som de handlendes Reklameplakater dække over deres Varelagere og opfordre lysthavende til at melde sig — er vor store Glæde over den Forkyndelse, vi havde troet, at den var den virkelige Tolk for, i høj Grad bleven skuffet, idet denne Plakat viste sig paa ingen Maade at svare til Indholdet af de Forslag, der fremkom i Landstinget, dels saaledes som de fremkom, dels saaledes som de senere ere blevne vedtagne i det høje Landsting. Ikke desto mindre have vi endnu Grund til at glæde os over den Stilling, det høje Landsting har indtaget. Vi have Grund til at glæde os over, at det ser ud til, at Landstinget virkelig i denne Samling, den femte Samling, hvori Skattereformen foreligger for Rigsdagen, vil forandre sin Taktik. Det ser ud til, at Landstinget ikke længere vil være tvært og uvilligt til at lade sig rokke af Stedet. Det ser ud til, at Landstinget ikke mere rent ud vil nægte at føre en indgaaende Forhandling med dette Ting, og det er jo en given Ting, at Landstinget ikke har villet gøre noget Forsøg paa at forlange af os, at vi skulde forhandle om, langt mindre, at vi skulde acceptere, de Lovforslag, som det ærede Ministerium er fremkommet med. Alt dette have vi kun Grund til at glæde os over, og ligeledes have vi kun Grund til at glæde os over, at Landstingets Flertal, ikke blot i sin Auktionsplakat, men ogsaa i sine vedtagne Forslag, har kastet gamle stivbenede Teorier og Principper over Bord, som tidligere have været Hindringer for et godt Haab om Gennemførelse af en fornuftig Skattereform. Vi have jo set og vide alle, at det ærede Landsting nu endelig er kommet saa vidt, at det resolut har kastet over Bord ogsaa Teorien og Princippet om Gammelskattens Urørlighed. Før have vi altid hørt, naar der var Tale om at røre ved Gammelskatten, at den var Renten af en Prioritet eller en Grundbyrde, noget, man ikke kunde røre ved, at det, hvis man nedsatte eller ophævede den, slet og ret vilde være en Gave af Statskassen til de enkelte tilfældige og øjeblikkelige Besiddere af Ejendommene. Alt dette er nu borte, og saa kunne disse Teorier og Principper ikke paa ny tages op. De ere døde og jordfæstede for stedse, og i Konsekvens deraf føres man endnu et langt og glædeligt Stykke videre. Man føres nemlig med uundgaaelig Konsekvens til den Slutning, at man, naar ingen længere tør fastholde, at Gammelskatten skulde være en Grundbyrde eller Renten af en Prioritet, saa lige saa lidt, ja endnu mindre, kan fastholde, at